

46. Duhovščina kot sovražnik svetlobe

1 (Rafael:) »Povem ti, zgodilo se bo, da se bodo ljudje po železnih cestah vozili tako hitro, kakor leti izstreljena puščica, in bodo govorili z jezikom groma od enega konca sveta do drugega in bodo letali po zraku kakor ptice, daleč nad morji, deželami - in vendar jih nihče ne bo imel za čarodeje in še manj za bogove! Pač pa se bo duhovščina, ki bo vedno obstajala, zmeraj na vso moč trudila, da bi preprečila takšno poučevanje ljudstva; toda njeno prizadevanje bo tudi zmeraj povsem zaman!

2 Kolikor bolj se bo namenila ljudstvo voditi v noč in temo, toliko več stalno navzočih svetlobnih duhov bo s tem prebudila k toliko večji nasprotni dejavnosti, in s tem se bo med ljudstvom razširila čedalje večja in močnejša svetloba, dokler ne bo nazadnje duhovščina sama prisiljena ugrizniti v zanjo izredno kisló jabolko svetlobe in postati luč apostolov; toda za to bo potrebno veliko boja.

3 Prišlo bo, da bodo čarodeji nadvse preganjani, kal tega preganjanja pa je deloma že v farizejstvu, ki je čarodejem zelo nenaklonjeno, večidel pri vas, esenih, ki si zdaj od vsega sveta kupujete čarovniške umetnije. Že zdaj gledate na skrivaj z zelo ljubosumnim očesom na vsakega čudodelnika, posebno če morda naredi kakšen čudež, ki ste ga že uvrstili med svoje pridobitve za varanje ljudstva in ga zaprli za svoje zidove.

4 Gospodu Bogu pa je zdaj pogodu, da bodo postopno nastajali izredni izumi, ki pa jih ne bodo iznašli duhovniki, temveč povsem preprosti ljudje, in ti bodo dvignili ljudi na izredno kulturno raven.

5 Proti temu se bo seveda duhovščina začela nadvse glasno bojevati, celo z ognjem in mečem, toda vse to ji ne bo nič koristilo; kolikor siloviteje se bo bojevala proti temu, toliko bolj bo pred očmi ljudstva razgalila svoje sebično in oblastiželjno hudobno poželenje, s tem pa si bo zapravila vso vero in zaupanje ljudi.

6 Tistemu, pri katerem bodo le enkrat opazili, da je hotel koga prevarati, tudi v prihodnje ne bodo več zaupali, celo tedaj ne, če bi se pojavil s kakšno povsem resnično stvarjo; pri tem bi se namreč bali, da tiči v ozadju kakšen skrit slab namen. Zato bo duhovščine, ki bo svojo zlo vnemo preveč razgalila ne le deloma, temveč povsem konec.

7 Gospod Bog pa je že iz Svojega reda za vedno uredil tako, da se vse slabo in lažno zmeraj samo uniči; in kolikor bolj začne hlepeti po absolutizmu, toliko prej bo uničilo samo sebe.

8 Vse hudobno početje ljudi te zemlje je podobno majavemu stroju, ki postane povsem neuporaben toliko prej, kolikor bolj se nenehno in pridno uporablja. Tudi človeško telo samo se izrabi in se uniči toliko prej, kolikor bolj brezobzirno dejavno je v svojem lakomnem prizadevanju.

9 Za resničnega življenjskega filozofa nikoli ni razlog za nevero v Boga zato, ker vidi vso duhovščino početi hudobije in delati stvari, zaradi katerih bi se njegov razum rad povsem preobrnil. Vse to namreč Gospod dopušča: prvič zato, da se ob tem resnični,

čisti razum toliko bolj prebudi za resnično dejavnost, in drugič zato, da se hudobija toliko prej sama uniči in povsem propade.

10 Podnevi nihče ne išče luči in ne ceni njene resnične vrednosti, saj ga vendar nikjer ne teži jarem noči. Podnevi lahko dobro potujemo, saj se lahko ognemo vsakemu jarku, vsakemu kamnu na cesti in vsakemu prepadu, ker lahko vse to že od daleč vidimo. Toda kot v rogu temni noči je povsem drugače; tedaj lahko le mukoma in nadvse previdno napredujemo!

11 Kako dobrodošel je tedaj popotniku tudi majhen plamenček svetlobe, ki mu za silo osvetli pot vsaj za nekaj korakov daleč, in s kakšnim hrepenenjem bo svetlobo ljubeči popotnik v puščavi čakal prihajajoče jutro!

12 In glej, ravno tako se godi duhovnemu prijatelju svetlobe sredi duhovne noči, ki sta jo med pogosto preveč lahkoverne ljudi večinoma prinesli lakomnost in oblastiželjnost duhovnikov; toda kolikor temneje je, toliko bolj se občuti tudi pomanjkanje svetlobe in toliko bolj se ceni duhovna svetloba.

13 Ljudje, ki so z vzgojo že od zibelke povsem zaslepljeni, seveda ne opazijo pomanjkanja duhovne svetlobe in se prav udobno počutijo ob slepih tolažbah svojih duhovnikov, ki jim znajo zmeraj znova pripovedovati množico spodbudnih zgodb in to s kar se da svežo barvo, o sicer že davno umrlih ljudeh, ki pa so nekoč živeli pobožno in zvesto po duhovniških pravilih. To povsem pomiri slepe; ob tem pogosto jokajo od ganjenosti in postanejo zelo čustveni, to pa duhovnikom seveda nikoli ne škoduje.

14 Takšni ljudje, kot sem rekel, čutijo pritisk svoje duhovne noči prav tako malo kot sleporojeni občuti prisilo še tako temne noči; njemu sonce nikoli niti ne vzide niti ne zaide! Toda povsem drugače pritiska noč tistega, ki je bil vaju zmeraj hoditi v svetlobi večnega dneva resnice in mora potem kot najboljši pevec začeti tuliti z volkovi, če hoče ohraniti zdravo kožo!

*Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiiga 5*